

**Η μπουγάτσα της Θεσσαλονίκης και ο δολοφόνος
Μία μπουγατσένια ιστορία**

Στα παιδιά μου,
Σπύρο και Ματίλντα.

Η Θεσσαλονίκη είναι σα μια νόστιμη μπουγάτσα, είτε είναι αλμυρή, είτε γλυκιά. Αν την κόψεις μ' εκείνη τη χαρακτηριστική μάχαιρα που κόβουν τη μπουγάτσα σε κομματάκια στα μαγαζιά, απολαμβάνεις μία-μία τις... γευστικότερες περιοχές της! Αν όμως, αντί να τεμαχιστεί η μπουγάτσα ή η... Θεσσαλονίκη, τεμαχιστεί άνθρωπος με μια τέτοια μάχαιρα, τότε τι γίνεται; Ε, τότε ψάχνεις για το δολοφόνο. Κι έτσι αρχίζει η ιστορία.

Το κρύο είναι αρκετά διαπεραστικό. Κάνω τη συνηθισμένη βόλτα μου στην παραλία της όμορφης και ήρεμης αυτής πόλης, περιμένοντας να περάσει η ώρα, να τελειώσει η κόρη μου το μάθημά της για να πάμε στο σπίτι μαζί. Έχω μόνο αυτή την κορούλα, την οποία λατρεύω, είναι όλη μου η ζωή και, καθώς είμαι χωρισμένη, έχω όλες τις ευθύνες.

Δεν έχω γεννηθεί στη Θεσσαλονίκη, τη θεωρώ όμως ιδιαίτερη πατρίδα μου καθότι έχω εγκατασταθεί εδώ από πολλά χρόνια.

Παρόλη την παγωνιά, κάθομαι σε ένα παγκάκι αγναντεύοντας τη θάλασσα μ' ένα σακουλάκι πασατέμπο (αγαπημένη μου συνήθεια).

Ευτυχώς δε φυσάει κι έτσι απολαμβάνω τη θέα άνετα. Απορροφημένη από σκέψεις δεν ακούω αμέσως το κουδούνισμα του κινητού μου. Είναι η κορούλα μου.

-Μαμά, να πάω σινεμά με συμφοιτήτριες, σε πειράζει να μείνεις μόνη;

-Καθόλου. Να πας παιδί μου. Εγώ θα επιστρέψω σπίτι, άλλωστε είμαι αρκετά κουρασμένη σήμερα.

-Εντάξει, μανούλα, ευχαριστώ.

-Να προσέχεις και μην αργήσεις, προλαβαίνω να της πω πριν κλείσει η γραμμή.

Κοντά στην στάση του λεωφορείου αγοράζω μια μπουγάτσα για να τη φάω αργότερα, όταν φτάσω σπίτι. Αν και παχαίνουν, μου αρέσουν πολύ οι μπουγάτσες, όπως και ό, τι παχαίνει γενικά. Κατά τη διαδρομή, αποφασίζω να κατέβω στην προηγούμενη στάση για να περπατήσω, τρώγοντας και χαζεύοντας τις βιτρίνες των μαγαζιών.

Παρόλο που είναι ακόμα σχετικά νωρίς, δεν υπάρχει ψυχή στο δρόμο.

Από την πείνα μου καταβροχθίζω αμέσως τη μπουγάτσα και στο στενό πριν τη στροφή κοντά στο σπίτι, ανοίγω ένα σκουπιδοτενεκέ για να

πετάξω τη σακούλα... και κοκαλώνω όταν ένα ανθρώπινο πόδι εκτινάσσεται μέσα από τον κάδο.

Ένα πτώμα βρίσκεται μπρούμυτα με δύο μάχαιρες στην πλάτη, σαν αυτές που κόβουν τη μπουγάτσα στα μαγαζιά. Ταχυκαρδία, λιποθυμία. Αμέσως σπρώχνω το πόδι μέσα στον ντενεκέ με φοβερό κουράγιο και κλείνω το καπάκι γρήγορα. Κάνω εμετό και κάθομαι στο πεζοδρόμιο για να συνέλθω. Αισθάνομαι ένα δυνατό βουητό κι ένα άδειασμα στο κεφάλι μου. Σηκώνομαι να φύγω, με όση δύναμη μου έχει απομείνει. Κατά παράδοξο όμως τρόπο, κάτι με βαστάει να μην το βάλω στα πόδια. Σε λίγα λεπτά ανακτώ κάπως την ψυχραιμία μου και ξανανοίγω τον κάδο απορριμμάτων. Μιά μυρωδιά γνωστής αντρικής κολόνιας αναδίδεται, ανακατεμένη με πτωμαΐνη και οσμή σκουπιδιών. Μου 'ρχεται να ξεράσω πάλι. Τρεμάμενη καταφέρνω να γυρίσω λίγο το πτώμα. Κραυγή φρίκης. Είναι ο εραστής μου, ο ερωτύλος, νεκρός μέσα σ' ένα σκουπιδοτενεκέ του δήμου με πολλές μαχαιριές σε όλο το σώμα του. Αν είναι δυνατόν, μα σε 'μένα έτυχε να τον βρω. Παρόλο το σοκ, προλαβαίνω να το κλείσω, όταν αντιλαμβάνομαι ένα διαβάτη να περνά εκείνη την ώρα. Ευτυχώς δε δίνει καμία σημασία στην παρουσία μου και με προσπερνά αδιάφορα. Ανακουφίζομαι. Βυθίζω ξανά το κεφάλι μου μέσα σε αυτή την «σκουπιδοτενεκένια κάσα».

«Ακόμα και νεκρός είναι όμορφος» διαπιστώνω και σίγουρα είμαι τρελή που βγάζω τέτοιου είδους συμπεράσματα τέτοιες τραγικές στιγμές. Καλώ την αστυνομία και ξεσπώ σε αναφιλητά.

Οι πρώτες ανακρίσεις δε διαρκούν πολύ και φεύγω σύντομα από το αστυνομικό τμήμα, αν και είναι πολύ πιθανό να με υποπτεύονται. Δε με απασχολεί, εγώ βάζω σκοπό να διερευνήσω την υπόθεση μόνη μου, μακριά από τα χέρια της αστυνομίας.

Ύστερα από ένα τόσο απρόσμενο φριχτό συμβάν, φτάνω ένα ράκος στο σπίτι. Η κόρη μου κοιμάται. Φαίνεται δεν ανησύχησε καθόλου για την αργοπορία μου, ίσως νόμισε ότι πήγα σε κάποια φίλη για να περάσω την ώρα μου. Ξαπλώνω στο κρεβάτι με τα ρούχα και διάφορες σκέψεις αρχίζουν να με περιτριγυρίζουν. Ποιος τον δολοφόνησε; Ποιος πήρε την θέση μου; Μέσα στη μαυρίλα μου, ταιριάζει το μαύρο χιούμορ. Αν και είχαμε περάσει άσχημες στιγμές τον τελευταίο καιρό που ήμασταν μαζί, τον αγαπούσα. Το έγκλημα έγινε στο σπίτι ή στο δρόμο; Και ποιο το κίνητρο; Οι αστυνομικοί είπαν ότι το πορτοφόλι του βρέθηκε μέσα στην

τσέπη του παντελονιού του απείραχτο. Η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν έχω ακούσει για κρούσματα κλοπών στη συνοικία μας, όσα χρόνια κατοικώ εδώ.

Φτιάχνω ένα πρόγραμμα κι ανυπομονώ να ξημερώσει. Αύριο θα ζητήσω μια βδομάδα άδεια από τη δουλειά μου, θα συναντήσω κάποια άτομα, θα συλλέξω πληροφορίες, θα ψάξω το διαμερίσμα του πιθαμή προς πιθαμή – άλλωστε αρκετά συχνά πήγαινα και συγύριζα – και στην πορεία θα δω τι άλλο θα κάνω. Όλη τη νύχτα δεν κλείνω μάτι. Οι ώρες περνούν βασανιστικά. Ανάβω το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

Σιγά-σιγά το φως της αυγής μπαίνει από το παράθυρο. Πόσο απαίσια αισθάνομαι. Αν και ξημερώνει μια ηλιόλουστη ημέρα, εγώ είμαι ένα κουρέλι. Φτιάχνω ένα ζεστό καφέ, καταπίνω δύο ασπιρίνες για τον πονοκέφαλο και η πρώτη μου ντετεκτιβική μέρα ξεκινάει.

Φτάνω στο σπίτι του πρώην γόη της Βορείου Ελλάδας πριν τις 7 η ώρα. Ανεβαίνω στον τελευταίο όροφο από τα σκαλιά με μεγάλη προσοχή. Ανοίγω την πόρτα του διαμερίσματος, κλείνω αθόρυβα και κλειδώνω. Με την πρώτη ματιά, παρατηρώ ότι όλα είναι καθαρά, τακτοποιημένα. Δεν επικρατεί ακαταστασία, πράγμα αξιοπερίεργο. Σήμερα είναι Πέμπτη, η καθαρίστρια έρχεται κάθε Δευτέρα. Αν έγινε ο φόνος εδώ μέσα, τότε ο χώρος τακτοποιήθηκε και καθαρίστηκε, αλλά αν δεν έγινε σ' αυτό το μέρος, πώς είναι τα πράγματα τακτοποιημένα, αφού ο Χριστόφορος δε συμμαζέυε ποτέ; Εκτός αν είχε δεσμό με άλλη, κάτι διόλου απίθανο, εφόσον δε βλεπόμασταν τελευταία. Αλλά ας αφήσω τους συλλογισμούς, πρέπει να βιαστώ, πρέπει να ψάξω πριν έρθει η αστυνομία ή οποιοσδήποτε άλλος, όπως πρέπει να προσέξω να μην αφήσω αποτυπώματα. Η πρώτη έρευνα τελειώνει γρήγορα. Παρεμπιπτόντως δε βρέθηκε κανένα γυναικείο ίχνος. Ούτε ένα κοκκαλάκι, ένα κραγιονάκι, ένα κυλοτάκι, ένα σουτιενάκι. Αλλά τώρα τι με νοιάζουν αυτά;

Όλη μέρα έχω καπνίσει τρία πακέτα και δεν έχω φάει – έχω πει μόνο δύο καφέδες.

Προς το βραδάκι πηγαίνω πάλι στο σπίτι του Χριστόφορου. Μόλις φτάνω στην πολυκατοικία, στέκομαι στο απέναντι πεζοδρόμιο δέκα λεπτά περίπου για να «κόψω κίνηση» κι όταν είμαι σίγουρη ότι δεν κυκλοφορεί κανείς, διασχίζω το δρόμο γρήγορα.

Την ώρα που ανοίγω την πόρτα του διαμερίσματος, το τηλέφωνο χτυπά. Ξαφνιάζομαι. Τι να κάνω τώρα; Το αφήνω να κουδουνίζει, μπαίνω μέσα και περιμένω να σταματήσει. Όταν παύει, ξεκινώ την αναζήτηση για τα ίχνη που θα με οδηγήσουν στην διαλεύκανση του φριχτού αυτού εγκλήματος. Δεν περνούν όμως λίγα λεπτά και το τηλέφωνο ξανακαλεί. Τότε παίρνω το ρίσκο να σηκώσω το ακουστικό και πριν καλά-καλά απαντήσω, ακούω μια αντρική φωνή.

-Καλησπέρα.

-Καλησπέρα σας.

-Ο Χριστόφορος δεν είναι εκεί;

Τα χάνω για δευτερόλεπτα, μη ξέροντας τι να απαντήσω.

-Όχι, δεν είναι εδώ.

-Είστε η;

-Είμαι η καθαρίστρια, απαντώ έκπληκτη με τον ίδιο μου τον εαυτό για την ετοιμολογία μου.

-Πώς και βρίσκεστε εσείς εκεί τέτοια ώρα;

-Ήρθα να συγγυρίσω εκτάκτως, γιατί θα έχει ένα μικρό παρτάκι ο κύριος απόψε.

Πως μου ήρθε να δώσω τέτοια απάντηση, ούτε κι εγώ ξέρω. Περιμένω. Ακούγεται μόνο η βαριά ανάσα του.

-Με ακούτε;

-Ναι, σας άκουω. Χμ, μάλιστα, εντάξει, καληνύχτα σας κι ευχαριστώ.

-Πώς ονομάζεστε...;

Η γραμμή κλείνει απότομα. Περίεργο τηλεφώνημα. Η φωνή του δεν ήταν καθόλου γνώριμη. Καλύτερα να φύγω, όσο πιο γρήγορα γίνεται.

Βγαίνοντας στο διάδρομο, βλέπω τον ένοικο του διπλανού διαμερίσματος να περιμένει το ασανσέρ. Δεν προχωρώ, προσποιούμαι πως ξέχασα κάτι και επιστρέφω στο διαμέρισμα. Ο άνθρωπος δε με είδε, έτσι όπως είχε γυρισμένη την πλάτη του, κι όταν μπαίνει στο ασανσέρ, κατεβαίνω γρήγορα τις σκάλες και το σκάω.

Ομολογώ ότι με ιντρίγκαρε το χθεσινό τηλεφώνημα. Γι αυτό το επόμενο πρωινό ξεκινώ για το σπίτι του «αγαπημένου», για να βρω την ατζέντα με τα τηλέφωνα που βρίσκεται πάνω στο μικρό έπιπλο στο χολάκι και την οποία δεν είχα ανοίξει ποτέ όσο ήμασταν μαζί. Διαβάζω ένα-ένα τα ονόματα και τα νούμερα τηλεφώνων με ιδιαίτερη προσοχή. Καμία ένδειξη για κάτι παράξενο. Αν είχα στα χέρια μου το κινητό του, ίσως εκεί να έβρισκα το τηλεφωνικό μυστήριο, αν φυσικά υφίσταται κάτι τέτοιο.

Το τηλέφωνο χτυπά πάλι. Αυτή τη φορά δε διστάζω να το σηκώσω.

-Λέγετε.

-Καλημέρα σας, πάλι εσείς εκεί; Α, μάλιστα. Θα καθαρίζετε.

Η ίδια αντρική φωνή ακούγεται από την άλλη γραμμή.

-Καλημέρα σας. Ναι, εγώ είμαι πάλι εδώ και σωστά είπατε, τακτοποιώ το σπίτι.

Είναι δυνατόν να μην έχει ακούσει ειδήσεις;

-Είναι εκεί ο Χριστόφορος;

-Μα τέτοια ώρα, κύριε.

-Έχετε δίκιο, καλημέρα σας.

-Δε μου είπατε το όνομά σας, σας ρώτησα και την προηγούμενη φορά.

Κλικ, η γραμμή κλείνει.

Ένας φόβος και μια ανησυχία αρχίζουν να με κυριεύουν. Δε μου αρέσει καθόλου αυτή η συνομιλία και με προβληματίζει που ο άγνωστος τηλεφωνεί το χρονικό διάστημα που βρίσκομαι εγώ εκεί. Να είναι σύμπτωση;

Πηγαίνω στο υπνοδωμάτιο του αδικοχαμένου και ανοίγω συρτάρια, ντουλάπια ξανά. Αυτή τη φορά ερευνώ πιο εξονυχιστικά. Βέβαια δεν καταλαβαίνω γιατί κάνω τα ίδια πράγματα, αφού δεν έχω βρει κάποιο ύποπτο στοιχείο κι αλήθεια, γιατί ψαχουλεύω εδώ μέσα; Κάποια στιγμή, η ματιά μου πέφτει πάνω σ' ένα κοστούμι κι ένα μπουφάν, που δεν μου είναι καθόλου γνώριμα και τα οποία είναι υπερβολικά μεγάλα για να ταίριαζαν στο δολοφονημένο. Κοιτάζω το νούμερο στην ετικέτα. Extra large. Ο Χριστόφορος δε φορούσε τέτοιο νούμερο και το γνωρίζω καλά, γιατί συχνά η άμοιρη του έκανα δώρο ρούχα. Ξεκρεμώ τις κρεμάστρες κι απλώνω το κοστούμι και το μπουφάν στο κρεβάτι για να τα δω καλύτερα. Τώρα είμαι σίγουρη ότι δεν είναι του συγχωρεμένου.

Ψάχνοντας τις τσέπες, βρίσκω ένα ζευγάρι μαύρα δερμάτινα γάντια κι

ένα ακριβό χρυσό αντρικό δαχτυλίδι με τ' αρχικά Α.Χ. Τοποθετώ τα ρούχα στη ντουλάπα και παίρνω το δαχτυλίδι.

Η κηδεία γίνεται σε ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Οι φίλοι, οι συνάδελφοι, οι συγγενείς, οι γείτονες είναι παρόντες. Οι γονείς και τα αδέρφια είναι απαρηγόρητοι, συντετριμμένοι και σοκαρισμένοι από τον τρόπο του θανάτου του. Παντού πλανάται μια αμυχανία ανάμικτη με αναστάτωση και στενοχώρια.

Φεύγοντας σχεδόν από τους πρώτους, βλέπω έναν άγνωστο άντρα να στέκεται πολύ πιο πέρα από τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους και, όπως περνώ από μπροστά του, οι ματιές μας διασταυρώνονται. Είναι ένας σωματώδης τύπος, γύρω στα 45. Μάλλον θα είναι αστυνομικός που ερευνά το έγκλημα, συμπεραίνω.

Το πρωινό είναι ηλιόλουστο κι η θάλασσα είναι γαληνεμένη, σε αντίθεση με τις τραγικές στιγμές και την ένταση που περνώ.

Η απόφασή μου να αφιερώσω ώρες μπαινοβγαίνοντας στα κοσμηματοπωλεία, μήπως και βρω από ποιο μαγαζί έχει αγοραστεί αυτό το ακριβό αντρικό δαχτυλίδι που πήρα από την τσέπη του μπουφάν, δεν είναι κι ό,τι καλύτερο.

Γρήγορα έρχεται το μεσημεράκι. Κουρασμένη πιά, μετά από ώρες περπάτημα κι άκαρπες προσπάθειες, κάθομαι να φάω σ' ένα εστιατόριο. Σκέφτομαι ότι κάνω άστοχες κινήσεις. Ξόδεψα τόσο χρόνο μήπως βρω κάποια άκρη από το δαχτυλίδι, το οποίο είναι πολύ πιθανόν να μην έχει αγοραστεί καν από κοσμηματοπωλείο της Θεσσαλονίκης. Αλλά κι αν έχει, ποιός θα θυμάται τον αγοραστή; Μισοτελειώνω το γεύμα μου, πληρώνω και παίρνω το δρόμο της επιστροφής.

Το βράδυ δεν κλείνω μάτι. Συνέχεια σκέφτομαι το κοστούμι και το μπουφάν. Μα γιατί τόσος προβληματισμός κι απορία γι αυτά; Είναι πιθανό κάποιος φίλος ή γνωστός να φιλοξενήθηκε στο σπίτι και να τα ξέχασε εκεί.

Την κατοπινή μέρα βρίσκομαι πάλι στο σπίτι του Χριστόφορου, μόνο που τα υπερμεγέθη ρούχα δεν υπάρχουν εκεί, προς μεγάλη μου έκπληξη. Κατά συνέπεια, άλλος ή άλλοι έχουν κλειδιά και μπαίνουν μέσα στο διαμέρισμα.

Η πρώτη εκδοχή είναι να υπάρχει κάποιος, ο οποίος είναι πολύ πιθανόν να παρακολουθεί την όλη κατάσταση ή να παρακολουθεί εμένα που μπαينوβγαίνω στο διαμέρισμα.

Δεύτερη εκδοχή είναι να υπάρχει κάποιος που να γνωρίζει εμένα και τη σχέση μου με τον συγχωρεμένο και να παρακολουθεί τις κινήσεις μου μετά τη δολοφονία του.

Τρίτη εκδοχή είναι η αστυνομία να με παρακολουθεί.

Δεν μένει τίποτε άλλο πλέον να κάνω, παρά να στηθώ έξω από την πολυκατοικία του πρώην playboy της Θεσσαλονίκης, μήπως ανακαλύψω κάποιο καινούργιο στοιχείο.

Είχα πολλούς μπελάδες με το Χριστόφορο, όσο καιρό είχαμε δεσμό, και τώρα που δεν είμαστε μαζί έχω μεγαλύτερους.

Τις περισσότερες ώρες της ημέρας ξεροσταλιάζω έξω από το κτίριο, κατασκοπεύοντας, πότε αυτούς που μπαينوβγαίνουν στην είσοδο, πότε τα παράθυρα του διαμερίσματος, μήπως ανάψει κανένα φως.

Τρεις μέρες έχουν περάσει. Σήμερα είναι η τέταρτη.

Είμαι ήδη στημένη στο πεζοδρόμιο εδώ και μιά ώρα χωρίς αποτέλεσμα κι όπως φαίνεται, δε θα έχω κανένα, γι' αυτό αλλάζω θέση. Ανεβαίνω πάνω στον όροφο, κάθομαι στα σκαλιά έξω από το διαμέρισμα και παρακολουθώ μόνο το χώρο που με ενδιαφέρει. Βέβαια, αυτή η επιλογή μου είναι πιο ρισκοκίνδυνη, δε γίνεται όμως διαφορετικά, εκ των πραγμάτων.

Περνώ ακόμη δύο μέρες, καθισμένη στα σκαλοπάτια του διαδρόμου. Όποτε ακούω θόρυβο, αλλάζω θέση, για να μη γίνω αντιληπτή. Σήμερα είναι η έκτη μέρα. Είμαι απογοητευμένη από τα αποτελέσματα του ντετεκτιβικού μου έργου, αλλά δεν παραιτούμαι. Κατά το μεσημέρι, όπως είμαι γλαρωμένη, πετάγομαι από το θόρυβο του ανοίγματος της πόρτας του ασανσέρ και βλέπω έναν άνθρωπο να βγαίνει και να κατευθύνεται προς το διαμέρισμα του Χριστόφορου. Μετακινούμαι αθόρυβα λίγο πιο πέρα, κι όσο μου επιτρέπει το οπτικό μου πεδίο, διακρίνω έναν εύσωμο άντρα ν' ανοίγει την πόρτα του διαμερίσματος

του Χριστόφορου. Είναι αδύνατον όμως να δω το πρόσωπό του. Προς στιγμή πανικοβάλλομαι, θέλω να φύγω και να τηλεφωνήσω στην αστυνομία, αλλά γρήγορα ηρεμώ. Περιμένω με αγωνία. Ο άγνωστος δεν αργεί να βγει. Φεύγει κλειδώνοντας χωρίς καμία προφύλαξη, όπως διαπιστώνω με μεγάλη μου έκπληξη.

Η ζωή μου έχει γίνει ένας σκέτος εφιάλτης.

Είναι Δευτέρα βράδυ, ώρα εννιά. Η πόλη είναι αρκετά έρημη, έτσι όπως αρμόζει αυτή τη μέρα της εβδομάδας.

Μόλις μπαίνω στην είσοδο της πολυκατοικίας, ένας άντρας κατεβαίνει βιαστικά τα σκαλιά. Με προσπερνά γρήγορα, ρίχνοντας ένα έντονο βλέμμα. Είναι όμως μία ατυχής σύμπτωση για εκείνον, ευτυχής για μένα, γιατί είδα το πρόσωπο εκείνου του αγνώστου που στεκόταν σε μια γωνιά μακριά από όλους τη μέρα της κηδείας, γιατί είδα το σωματώδες παρουσιαστικό του άντρα που μπήκε στο διαμέρισμα εκείνο το μεσημέρι, γιατί είδα αυτόν που τηλεφωνεί όποτε βρίσκομαι εκεί κι ακόμη γιατί είδα αυτόν που έχει σχέση με τα υπερμεγέθη ρούχα που βρήκα στη ντουλάπα του άμοιρου. Σε κλάσμα δευτερολέπτου πετάγομαι στον δρόμο κι αρχίζω να τον ακολουθώ, ξεκινώντας μια ανέλπιστα δράση.

Βαδίζω προσεχτικά ανάμεσα στα στενά, κοντοστέκομαι στις γωνίες βαριανασαίνοντας από την αγωνία και το φόβο και, παρόλο που κάποιες φορές χάνω τη μορφή του, κατορθώνω να τον ακολουθώ από ασφαλή απόσταση. Μόνο που δε με βοηθά καθόλου το ότι οι δρόμοι είναι σχεδόν έρημοι. Αν υπήρχε έστω και λίγη κίνηση, η παρακολούθηση θα ήταν ευκολότερη.

Η καταρρακτώδης βροχή που έπεφτε όλη μέρα έβαλε τους κατοίκους στα σπίτια τους. Λίγο αργότερα, καταλαβαίνω ότι έχει αντιληφθεί την παρουσία μου, γι αυτό μόλις φτάνουμε στην παραλία, ο άγνωστος επιταχύνει το βήμα του και, όπως η ακτή ξεδιπλώνεται μπροστά μας ατέλειωτη, αρχίζει να τρέχει κατά μήκος της. Τώρα τρέχουμε και οι δύο με τέτοια ταχύτητα, που τα πόδια μας φτάνουν στο κεφάλι, η ανάσα μας βγαίνει δύσκολα από το στήθος, ο ιδρώτας μας καταρακυλά σε όλο το σώμα κι όλα αυτά ανακατεύονται με υπέρμετρη ένταση κι εξάντληση. Οι λιγοστοί άνθρωποι που περπατούν, μας κοιτάζουν απορημένοι.

Όταν ο περίεργος «ένοχος» φτάνει στην είσοδο του επιβλητικού Λευκού Πύργου της πόλης, ανοίγει την πόρτα και χάνεται. Δεν αργώ να φτάσω

εκεί. Ανεβαίνω τα σκαλιά όσο πιο γρήγορα μπορώ, με έντονες λιποθυμικές τάσεις και μόλις φτάνω στην κορυφή βαριανασαίνοντας και σαστισμένη που δεν τον βλέπω πουθενά, αρχίζω να ψάχνω μήπως είναι κρυμμένος κάπου και μου επιτεθεί. Οι κόρες των ματιών μου κοντεύουν να πεταχτούν έξω από το φόβο αλλά και την τεράστια προσπάθεια να κοιτάζω πότε πίσω, πότε μπρος, πότε δεξιά και πότε αριστερά με αφάνταστη προφύλαξη. Τελειώνοντας την αναζήτηση, απελπισμένη, βγαίνω στη βεράντα όπου ο αέρας μαστιγώνει, το κρύο θερίζει κι επομένως δεν υπάρχει ψυχή. Μαύρη παγωμένη ερημιά επικρατεί. Πλησιάζω το περιτοίχισμα και κοιτάζω την απέραντη θάλασσα που κρύβει τόσα μυστικά και μακάρι να μπορούσε να μου μαρτυρήσει το δολοφόνο. Σκύβω το κεφάλι μου στο κενό εντελώς μηχανικά και βλέπω το δεύτερο συνταρακτικό θέαμα: το σώμα του μυστηριώδη άντρα απλωμένο στο τσιμέντο της παραλίας. Συνέρχομαι από τις σειρήνες των περιπολικών της αστυνομίας. Η θάλασσα έχει αγριέψει περισσότερο και το κρύο είναι τσουχτερότερο. Σωριασμένη σ' ένα παγκάκι τρεμάμενη, κλαίω με λυγμούς. Οι πληροφορίες είναι από ανέλπιστες ως ουρανοκατέβατες. Η αστυνομία τον παρακολουθούσε από καιρό, γιατί είχε βάσιμες ενδείξεις ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος του Χριστόφορου. Θύμα και θύτης-θύμα είχαν σχέσεις, και μάλιστα παράλληλα με 'μένα. Καθώς απομακρύνομαι, πετάω το δαχτυλίδι στα νερά του Θερμαϊκού.

ΤΕΛΟΣ